

LA FUGIDA (VIII ETAPA)

Un relat de: [MariaM](#)

M'he despertat amb la sensació d'enyorança. Enyorança per una pèrdua que, encara, no és real. Per a mi, aquesta és la darrera etapa del Camino. Si tot va bé, si no sofreixo cap ensopegada física, més important de les que he sofert fins ara durant la ruta, acabaré en el proper l'alberg on ja hi trobaré la resta de l'equipatge. Serà demà quan m'acomiaï d'alguns dels companys amb els que haurem compartit etapes i experiències del Camino, abans de retornar a la meua vida d'urbanita. Certament, en sento una mena de basarda perquè m'hauré d'encarar a una situació difícil que vaig provocar amb la fugida.

He pensat que, aquesta nit, com qui explica una anècdota, bé podria narrar-ne els motius als companys. Diuen que el Camino afavoreix la creació de llaços entre els pelegrins i, certament, és el que m'ha succeït amb alguns d'ells. Per altra banda, em servirà, també, per afrontar amb menys temor el que ha de venir.

Nit. He passat la prova. El resultat ha estat divers, com diferent era, també, el grup que ha escoltat les meves vivències.

“Em maquillo davant del mirall; és suau i discret perquè no m'agrada maquillar-me, però, avui em cal. Tampoc he volgut que em pentini la perruquera, tal com s'havia ofert. Necessito estar sola i quan més estona millor, però, per molt que em demori en vestir-me, arribarà el moment de sortir de casa. Pujaré al cotxe adornat per l'ocasió, i en un recorregut que se'm farà curt, sense ser-ne, em trobaré entrant a l'església del braç del pare i a l'entrada, un eixam de curiosos ens envoltarà intentant veure com és el vestit de la núvia.

El pare, elegant i orgullós de la filla, puja l'escala i es gira per veure'm. L'orgue, solemne, ha sonat mentre jo camino lentament, fent un esforç i baixant-me el vel a cada pas, per tal que no se'm vegi la cara banyada en llàgrimes. M'aturo a cada graó; al cap de munt de l'escala del presbiteri em tombo com si volgués tornar a casa. Curiosos i convidats ho comenten tot; els uns diuen que la núvia, amb el seu vestit blau cel i el vel blanc sembla un àngel, però una desconeguda diu que un vestit blau no aportarà felicitat al matrimoni.

L'església és plena d'amics i convidats que han vingut al casament. Em sento lassa després d'haver passat part de la nit i la matinada plorant. No havia cregut mai que fóra capaç de plorar tant. La música ha enviat un darrer acord, el senyal que esperava el nuvi per apropar-se i aixecar-me el vel.

D'esquitllentes vaig mirar-lo. Tampoc se'l veia alegre. Ni ell ni l'home que tenia al seu costat i que acotava el cap perquè no es veiessin les llàgrimes que fluïen contra la seva voluntat. En aquest moment només em quedava una esperança, una de minúscula; que es produís una mena de miracle que m'apartés del futur, d'aquell esdevenidor al costat de l'home del qual ja no estava enamorada.

No ho sé ben bé; per primer cop a la vida sento pànic. No sé res més... tan sols que, aleshores, vaig llençar el ram juntament amb les esperances perdudes i vaig iniciar la fugida”.

Aquests dies darrers, tot el que succeí una sola vegada, és el que m'ha torturat, i tanmateix, m'ha fet créixer interiorment. Havia ferit sentiments, transgredit un compromís acceptat voluntàriament i de bon grat; el meu futur se n'anà en orri, però he estat fidel amb mi mateixa, als meus sentiments i a la vida que encara em resta per viure.

Estem a les acaballes del Camino, n'he fet una bona part i m'agradaria tornar en una altra ocasió, en una segona oportunitat de més serenor. Ho deixaré en mans del futur, aquest que no existeix de moment, però, que espero confiada.